

Sygn. akt II Ca 1396/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2014 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gmina S.

przeciwko S. F.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 31 lipca 2013r., sygn. akt I C 1408/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego S. F. na rzecz powoda Gminy S. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód Gmina S. wystąpiła przeciwko pozwanemu S. F. o zapłatę kwoty 4282, 69 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu w kwocie 107 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 16 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim nakazał pozwanemu S. F. uiszczenie na rzecz powoda Gminy S. kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami i kosztami postępowania. W ustawowym terminie pozwany S. F. złożył sprzeciw od doręczonego mu nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim wyrokiem z dnia lipca 2013 r. sygn. akt I C 1408/13 zasądził od pozwanego S. F. na rzecz powoda Gminy S. kwotę 3705,49 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwot:

- 306,86 zł od dnia 31 lipca 2010 r. do dnia zapłaty;
- 322,40 zł od dnia 28 października 2010 r. do dnia zapłaty;
- 309,75 zł od dnia 23 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;
- 178,50 zł od dnia 16 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- 138, 50 zł od dnia 18 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- 343,48 zł od dnia 5 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;

- 232,68 zł od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;
- 792,22 zł od dnia 28 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 163,08 od dnia 28 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 344,28 zł od dnia 24 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 573,80 zł od dnia 30 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty.

W pozostałej części Sąd I instancji oddalił powództwo. Sąd ten zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 518 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, iż przedsiębiorstwo (...) zawarła dnia 1 marca 2006 r. umowę z odbiorcą S. F. określającą warunki dostawy wody z urządzeń zaopatrzenia w wodę oraz odprowadzania ścieków do obiektu/nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...) i zasady rozliczania należności za rzeczony świadczenia. Na mocy tej umowy Gmina S. zobowiązała się do dostarczania wody i odprowadzania ścieków do nieruchomości odbiorcy w warunkach ustalonych ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zapewnienia zdolności posiadanych urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych do realizacji dostawy wody i odprowadzania ścieków w sposób ciągły i niezawodny, zapewnienia należytej jakości dostarczonej wody i odprowadzanych ścieków. S. F. jako odbiorca zobowiązał się między innymi dokonać zapłaty za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki w terminie wskazanym w fakturze. W przypadku niedotrzymania terminów płatności określonych w fakturze Gmina mogła obciążyć odbiorcę odsetkami ustawowymi. W momencie podpisania umowy pozwanemu przysługiwało spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S.. Pozwany nie zamieszkiwał we wskazanym lokalu, podnajmował go innym osobom. Od sierpnia 2010 r. do momentu wydania wyroku w lokalu przy ul. (...) w S. zamieszkiwała K. M., która nie posiadała podpisanej umowy z Gminą S. na dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków. W mieszkaniu znajduje się licznik na wodę, a rachunki wystawiane są na pozwanego. Pozwany nie płacił za dostarczaną wodę oraz odprowadzane ścieki od listopada 2009 r. Pozwany nie uiścił kwoty 156 zł do dnia 2 listopada 2009 r., kwoty 93,60 zł do dnia 25 stycznia 2010 r., kwoty 327,60 zł do dnia 24 kwietnia 2010 r., kwoty 306,80 zł do dnia 30 lipca 2010 r., kwoty 322,40 zł do dnia 27 października 2010 r., kwoty 309,75 zł do dnia 22 lutego 2011 r., kwoty 178,50 zł do dnia 15 maja 2011 r., kwoty 138,50 zł do dnia 17 sierpnia 2011 r., kwoty 343,48 zł do dnia 4 listopada 2011 r., kwoty 232,68 zł do dnia 31 stycznia 2012 r., kwoty 163,08 zł do dnia 27 lipca 2012 r., kwoty 792,22 zł do dnia 27 kwietnia 2012 r., kwoty 344,28 zł do dnia 23 października 2012 r. oraz kwoty 573,80 zł do dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd I instancji uznał, iż strony łączyła umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Sąd ten wskazał, że jest to umowa nazwana, do której zastosowanie mają w zakresie nieuregulowanym przepisy kodeksu cywilnego. Pomiędzy powodem a pozwanym doszło do zawarcia umowy o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków dotyczącej posesji położonej przy ul. (...) w S. w dniu 1 marca 2006 r. Pozwany nie kwestionował tego faktu jak również nie kwestionował wysokości dochodzonej kwoty. Pozwany wskazywał, iż strony nie łączyła już umowa o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków z dnia 1 marca 2006 r. ze względu na to, iż inne osoby zamieszkiwały lokal i zawierały umowę z powodem na odprowadzanie ścieków i dostawę wody. Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne zaś pozwany nie przedłożył żadnego dowodu na podnoszone przez niego okoliczności. Nadto świadek K. M. zeznała, że zamieszkuje w S. w lokalu przy ul. (...) i nie ma podpisanej umowy z Gminą S. na dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków. Pozwany nie wykazał, także żeby doszło do rozwiązania umowy zawartej pomiędzy stronami. Sąd I instancji uznał, iż to na pozwanym ciąży obowiązeki związane z umową, którą zawarł z powodem Gminą S..

Sąd I instancji uznał, iż zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego okazał się zasadny co do kwoty 156 zł płatnej wraz z odsetkami od dnia 2 listopada 2009 r., kwoty 93,60 zł płatnej wraz z odsetkami od dnia 25 stycznia 2010 r. i kwoty 327,60 zł płatnej wraz z odsetkami od dnia 24 kwietnia 2010 r. Sąd I instancji wskazał, iż do roszczeń

z umowy o dostawę wody i odprowadzanie ścieków stosuje się 3 letni termin przedawnienia określony w art. 118 K.c. W związku z powyższym Sąd I instancji zasądził do pozwanego na rzecz powoda kwotę 3705,49 zł. O kosztach procesu Sąd ten rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i § 3 K.p.c. zasądzając od strony przegranej kwotę 518 zł na rzecz strony wygranej tj. Gminy S..

Powyższy wyrok pozwany zaskarżył w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w podwójnej wysokości, za obie instancje. Pozwany zarzucił zaskarżanemu orzeczeniu niezgodności treści orzeczenia z rzeczywistym stanem faktycznym, stanowiącą konsekwencję złożenia nieprawdziwego oświadczenia przez powodową Gminę, co do nie zawierania innych umów na dostawę wody i odprowadzanie ścieków do lokalu położonego w S. przy ul. (...), aniżeli umowa z pozwanym z dnia 1 marca 2006 r. Pozwany w apelacji złożył wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z faktury VAT z dnia 13 kwietnia 2007 r. na okoliczność zawierania przez powoda Gminę S. z najemcami lokalu położonego przy ul. (...) umów o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, a tym samym wygaśnięciu umowy z dnia 1 marca 2006 r. zawartej z pozwanym, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, iż pozwany nie ma legitymacji biernej w toczącym się postępowaniu. Pozwany także dnia 7 października 2013 r. złożył kolejny wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzenie ścieków do lokalu położonego w S. przy ul. (...) zawartej pomiędzy powódką a I. B., którą najmowała wyżej wskazany lokal.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanego w całości oraz zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za wszystkie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wnioski dowodowe zawarte zarówno w apelacji jak i piśmie procesowym są wnioskami spóźnionymi. Pozwany wskazywał, iż przedmiotowe dokumenty zostały odnalezione w trakcie porządkowania rzeczy pozostawionych przez poprzedniego najemcę lokalu przy ul. (...) w S. tj. I. B.. Jak wynika ze zgromadzonego w postępowaniu przed Sądem I instancji materiału dowodowego, od sierpnia 2010 r. w spornym lokalu mieszka K. M.. Nie można zatem przyjąć, iż pozwany nie mógł przedłożyć umowy oraz faktury dotyczących I. B. już w postępowaniu przed Sądem I instancji ze względu na fakt, iż dopiero teraz odnalazł przedmiotowe dokumenty wskutek porządkowania rzeczy po poprzednim najemcy. Należy zauważyć, iż obecny najemca mieszka w lokalu przy ul. (...) w S. od sierpnia 2010r., zaś postępowanie sądowe przed Sądem Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim zostało wszczęte w roku 2013. Pozwany nie wykazał zatem, aby zaistniały szczególne okoliczności po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji przemawiające za przełamaniem reguły wynikającej z art. 381 kpc. Stan faktyczny w zakresie osób zamieszkujących lokal przy ulicy (...) w S. nie uległ bowiem zmianie. Brak było zatem przeszkód do uporządkowania rzeczy po byłym najemcy w trakcie trwania postępowania pierwszoinstancyjnego.

Podnieść także trzeba, iż potrzeba powołania tych dowodów istniała dla pozwanego już w czasie postępowania przed Sądem I instancji, gdyż podnosił on już wtedy okoliczności, na które przedkładał obecne dowody. Pozwany był również od początku postępowania reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku I ACa 1405/12 z dnia 8 lutego 2013 r. zasada dążenia do koncentracji materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji wynikająca z art. 381 KPC nie może być łamana wskutek zaniedbań strony procesu w zakresie przysługującej im inicjatywy dowodowej. Całkowita bierność strony na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego wręcz obliguje sąd odwoławczy na podstawie art. 381 KPC do pominięcia okoliczności, jako wskazanych dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy zgodnie z art. 381 K.p.c. pominął nowe dowody składane przez pozwanego w apelacji i piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2013 r.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów apelacji wskazać należy w pierwszej kolejności, iż argumentacja Sądu I instancji jest w całości prawidłowa. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego słuszne było uznanie, że na pozwanym ciąży obowiązek nałożony na niego umową z dnia 1 marca 2006 r. o zaopatrzeniu w wodę oraz odprowadzaniu ścieków, zawartą na czas nieokreślony, dotyczącą lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S.. Pozwany nie zaprzeczał zawarciu przedmiotowej umowy z powodem. Należy jeszcze raz podkreślić, iż umowa ta została zawarta na czas nieokreślony, zaś żadna ze stron zgodnie z § 20 umowy, jej nie wypowiedziała. Nie doszło także do rozwiązania umowy za porozumieniem stron. Wobec powyższego nie zaistniały podstawy do przyjęcia, iż przedmiotowa umowa przestała strony obowiązywać. Pozwany nie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 K.c. aby do rozwiązania umowy doszło, bądź to w sposób przewidziany treścią umowy, bądź przepisami Kodeksu cywilnego. Pozwany nie wykazał również podnoszonej okoliczności, jakoby powód miał zawrzeć z innymi najemcami umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz aby samo zawarcie nowej umowy powodowało wygaśnięcie poprzedniej.

Jeżeli natomiast chodzi o podnoszony w apelacji i dalszych pismach procesowych zarzut w przedmiocie nieprawdziwego oświadczenia powodowej Gminy, co do nie zawierania innych umów na dostawę wody i odprowadzanie ścieków do lokalu położonego w S. przy ul. (...), aniżeli umowa z pozwanym z dnia 1 marca 2006 r., to nie może on wpływać na rozstrzygnięcie sprawy z dwóch powodów. Po pierwsze: to na pozwanym, który wywodził skutki prawne z faktu zawierania innych umów spoczywał obowiązek starannego i pełnego udowodnienia swoich twierdzeń. Po drugie: jak wynika z twierdzeń zawartych w odpowiedzi na apelację takie było stanowisko procesowe powódki - uznanie nieważności ewentualnych innych umów.

Reasumując należy wskazać, iż do rozwiązania umowy łączącej strony nigdy nie doszło. Nadto pozwany nie wykazał w trakcie postępowania dowodowego aby doszło do zawarcia przez powoda skutecznej umowy z kolejnym najemcą lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S. i aby ta czynność spowodowała wygaśnięcie umowy łączącej strony niniejszego postępowania.

Należy zatem przyjąć, iż ustalenia faktyczne Sądu I instancji, w przedmiocie obowiązywania umowy stron z dnia 1 marca 2006 r. są prawidłowe, co czyni zarzut podniesiony w apelacji bezzasadnym.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 98 § 1 K.p.c. w zw. z art. 391 § 1 K.p.c. oraz § 6 pkt 3) w zw. z § 12 pkt 1) rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.